

Van!

Elhangzott: Húsvét utáni 3. péntek, 1964. április 17.

Helyszín: Győr, bibliaóra

Alapige: János 2:1-12.

És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. Mond az ő anyja a szolgálóknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala. Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat szűnig. És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálók tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai. Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig,

Egy szó van ebben a kánai menyegző történetében, ami igen gyakran ismétlődik az emberek ajkán: nincs! Ezt a szót, hogy nincs, újra és újra halljuk az emberek szájából: nincs ez, nincs az, nincs amaz. Örökké hiányérzetekkel küszködünk és amiatt panaszkodunk. Ez a történet azt mutatja, hogy a keresztyén életből Isten törölte sok vonalon ennek a szónak használatát, nincs, s ehelyett azt a szót akarja megtaníttatni velünk, hogy van, hogy mi mindenünk van nekünk, s milyen jelentéktelen kicsiség csak az, ami nincs.

A kánai menyegző története – így szoktuk mondani – egyedülálló, egyetlen esemény az evangéliumokban. Arról sokat olvasunk, hogy Jézus Krisztus ott volt a sokaságban, az éhes emberek között, ott volt mindazokon a helyeken, ahol az emberi élet kereszthordozói járnak, de ez az egyetlen eset csak, hogy ott van, ahol emberek örülnek és vigadoznak. Tehát egyetlen történet arról, hogy ott volt egy lakodalmon. Jézus példázataiban sokszor szól a menyegző örömről, de történeti eseményképpen, mikor ott is volt egy lakodalomban, ez az egyetlen feljegyzett esemény. Ebben a lakodalomban tanította meg az embereket arra, hogy mi mindenök van nekik. Ez a történet eléggé ismerős, hiszen benne van perikopa rendszerünkben, már gyermekkorunkban is tanultuk, tehát nem vesztegetem az időt azzal, hogy magát a történeti

eseményt ismertessem, de rátérek mindjárt azokra a tanulságokra, melyeket e történetből meg kell tanulnunk.

Első megállapítása ennek a történetnek:

1./ Krisztusnak igénye van egész életünkre!

Már az előbb rámutattam arra, hogy milyen egyedülálló esemény a kánai menyegző története Jézus életében. Azt mutatja, hogy Jézus Krisztusnak igénye van egész életünkre. Jézus Krisztus nem elégszik meg azzal, hogy hozzá jöjjenek azok, akiket különösképpen is hív: a megfáradtak és megterheltek, hogy megnyugvást keressenek nála. Nem elégszik meg azzal, hogy hozzá jöjjenek a mindenki által kitaszított bélpoklosok, hogy gyógyulást és szabadulást találjanak nála, s hogy a mindenki által megvetett bűnösök pártfogást keressenek nála. Ő nemcsak a megrokkant s megfáradt életekre, hanem egész életünkre igényt tart. Hozzá vagyunk ahhoz szokva, hogy a templomi gyülekezet többségét az idősebb nemzedék alkotja, de nemcsak most van ez így, mikor az ifjúságot különféle rendezvényekkel, ideológiai előadásokkal próbálják elidegeníteni az istentiszteletektől. Így volt ez általában még abban az időben is, amikor parancsszóra hozták a gyermekeket a templomba. Mindig kisebbségben volt az ifjúság, vagy eljött az ifjúság életében olyan idő, mikor kinőttek a gyermekkorból és a szülői fegyelem alól, s mikor némelyik talán egy időre, némelyik azonban örökre hátat fordít Isten házának és igéjének. Itt is azt kell látnunk, hogy megszámálhatjuk azokat, akik az ifjúsághoz számítanak életkor és nem lelkiélet szerint.

Az életkoron kívül azonban van még valami, amit különösképpen elfelejtünk: mi külön életterületet biztosítunk Jézus Krisztus számára, a többi életterületet pedig szekularizáljuk, tehát elvonjuk Isten behatása alól és függetlenítjük Istentől. Így szoktunk általában vélekedni mi emberek: Istené az én kultikus életem, bibliaolvasásom, imádkozásom, reggeli-esti áhítatom, s mindazok az alkalmak, mikor templomba megyek, esküvőkön oltár előtt, vagy koporsó mellett kell megállnom, tehát az élet különleges és jellegzetes eseményei azok, melyeket kultikus jelenségeknek szoktunk nevezni. De amellet van egy másik úgynevezett profán élet, ez nem mindig rossz értelemben vett profán, nem okvetlen minden esetben Istentől elszakadt, vele nem törődő, Istent káromló, vagy istentelen magatartás, de még sincs kapcsolatban Istennel. Minden profán, ami nincs kapcsolatban Istennel, tehát egész templomon kívüli életünk, hozzászámítva az otthoni meglévő vagy meg nem lévő kegyességi életünket is. Ez külön világ. Amikor becsukom magam után a templomajtót és kimegyek a világba, vagy behajtom bibliámat és elindulok munkába, akkor becsapom hátam mögött az istenes élet kapuját, és ami azon kívül történik, azon már nem látszik meg, hogy templomba járok, bibliát olvasok, hogy imádkozom,

Isten akaratának engedelmeskedő életet élek. Rengeteg ember van a világon, aki e kettősséggel meg van elégedve. Megadja Istennek, ami az Istené – úgy gondolja –, s megadja a világnak is azt, ami ezé a világé. Arról már elfelejtkeznek, hogy minden Istené. Nem lehet ilyen kettéválasztott életet élni. A templom Istené, de az én lakodalmam, az otthoni vigasságom az enyém, az én magánéletemhez nincs köze Istennek.

Ennek a történetnek első hatalmas üzenete: Jézus Krisztusnak igénye van az én egész életemre! Nem lehet életemnek olyan szakasza, amihez Jézusnak nincs joga, nincs szava, vagy rendelkezése. Jézus Krisztus nem véletlen kerül a kánai menyegzőbe. Lehet, azért került oda, mert Mária vállán van az egész lakodalom gondja, talán valami atyafiság volt köztük, de tény, hogy nem úgy vetődik oda a kánai menyegzőbe Jézus. Hiszen a második versben azt olvassuk: „És Jézus is meghívaték az Ő tanítványaival együtt a menyegzőbe.”

Testvéreim! A mi Urunk, Jézus Krisztusunk azt szeretné, hogy hívjuk meg mindennapi életünkbe, a templomi, imádkozó, bibliaolvasó életünkön kívül való profán életünkbe is és lássák meg rajtunk, hogy nemcsak Ő van velünk mindennapon, hanem mi is Vele vagyunk mindennapi életünk minden eseményében.

2./ Van testvérünk!

Jézus Krisztust tehát meghívják a menyegzőbe. Az egész történet világosan mutatja, hogy szűk körülmények között élt az ifjú pár. Nem volt módjuk arra, hogy túlságosan tágítsák a lakodalom kereteit. A lakodalomnál az ember mindig tékozló, nemcsak illendőségből hív meg embereket, akik a násznép számát megnövelik, hanem dolgozik bennük az örvendező készség: jöjjetek! Meghívják Jézust, de az Úrnak vannak tanítványai is és úgy érzik, lehetetlen dolog – bár még nem alakult ki az apostolok köre, még nem volt meg Jézus mind a 12 tanítványa, ez még csak a gyülekezők csoportja volt – odaállni Jézus elé és azt mondani: Uram, nagyon szeretnénk, ha megtisztelnél bennünket és eljönnél lakodalmunkba, úgyis édesanyád végzi a lakodalom irányítását és főzését, légy Te is vendégünk! S mikor a tanítványok csodálkozva néznek: hát velük mi legyen? ... akkor azt mondják: hát ne haragudjatok, mi szegény emberek vagyunk, nincs módunkban, hogy egyszerre 8-10 fővel szaporítsuk a vendégek számát! S erre azok mit mondhattak volna mást: hát megértjük! Ők mégis meghívják Jézust tanítványaival együtt. Meg vagyok győződve, hogy Jézus tanítványai nélkül el nem ment volna. Mert ahol tanítványai vannak, Jézus is ott van, és ahol Jézus ott van, azt akarja, hogy ott legyenek tanítványai is. Nem szabad elfelejteni, nekem vannak testvéreim Krisztusban, akiket nem szabad szégyellnem. Nem tudjuk, mi volt a kánai ifjú pár foglalkozása, de valószínűleg nem tartoztak a város előkelői közé, azonban intelligencia tekintetében bizonytalán felette álltak azoknak az embereknek, akik

Jézussal jártak. Ők írástudatlan, úgynevezett közönséges emberek voltak, és nem szégyellik őket. Nincsenek aggodalmaik, sem anyagilag nincsenek társadalmi gátlásaik. Ha nekik Jézus drága és szeretett vendég, akivel meg akarják osztani örömeiket, akkor azok, akik Jézusnak drágák, nekik is drágák. Ne felejtse el, testvéred, lelki testvéred van, Jézusnak tanítványai, ne szégyelld hát őket, velük Jézus jön be hozzád mindennapi életedbe.

3./ Van örömünk!

Mint említettem, egyedülálló esemény ez az evangéliumokban. Jézus ez egy esetben vesz részt lakodalomban, de megszámlálhatatlan azoknak az eseteknek száma, amikor gyászházban, betegágy mellett és bűnösök között van, tehát az élet hajótöröttjei, nyomorultjai között. De amíg nálunk embereknél egy esetben nem lehet általános következményeket levonni arra vonatkozólag, hogyha ebben az esetben így gondolkoztam és cselekedtem, akkor bizonyos, hogy minden hasonló esetben ugyanígy fogok érezni és cselekedni. Jézusnál egyetlen esemény örök életű, nála nem lehet egy számmal érvelni, azzal, hogy ez az öröm, az életöröm területének az úgynevezett szekularizált esete, Jézustól függetlenített életterület. Lám Jézus Krisztus is csak egyetlen egyszer ment lakodalomba! Azonban az, hogy egyszer elment lakodalomba, ez nála azt jelenti, hogy minden meghívást, ahol emberek örömeiben való osztozkodásra hívják, elfogad és elmegy.

A keresztyén élet tehát nem olyan élet, melyből száműzni kell, vagy lehet az élet örömeit. Volt egy olyan időszak, amikor azt gondolták, hogy a keresztyén ember nem nevetget, nem lehet jókedvű, mert ez ellenkezik komolyságával. A keresztyén ember komoly, inkább komor arcú, összeráncolt szemöldökkel, csendesen járja az élet útjait. Ott, ahol pillangók röpködnek, ahol emberi örömdongás hallatszik, ott nincs semmi keresnivalója a keresztyénnek. Az élet sokkal komolyabb – mondották – semhogya át lehetne játszani az egész életet.

Jézus Krisztus nem ilyen volt és nem ilyenek nevelte tanítványait sem. Sokat beszélt Ő arról, hogy a keresztyén élet örvendező élet, és hogy Ő az emberi élet boldog, örvendetes napján ott van a lakodalomban a násznép között, ez ténybeli bizonyítéka annak, hogy Ő nemcsak mondta, hogy örüljete, hanem cselekedte is. És az is bizonyos, hogy Jézus a kánai menyegző asztalánál nem úgy ült, mint valami faszent, csendes méltóságban, komor nézéssel, hozzáférhetetlen magasságban az emberek felett, és csak tessék-lássék evett, az italt éppen csak hogy megkóstolta, legfeljebb egy-két kortyot ivott. Ha valaki szólt hozzá, arra éppen csak hogy felelt, de Ő senkivel sem kezdett beszélgetni. Volt idő, mikor Jézust így képzeltek el. Ha valaki elkezdett tréfálkozni, amin fiatalja, öregje kacagott, Jézus szája nem húzódott kacagásra. Nem! Jézus örvendezni tudott az örvendezőkkel és nem volt idegen a kánai menyegzőben. Szabad

tehát nekünk örülni a világban, sok örömünk is van, de vigyáznunk kell, hogy mik azok az örömforrások, melyekben örülnünk szabad. Nekünk mindig Jézus jelenlétében szabad örülnünk, ott, ahol Jézus ül a főhelyen, a középpontban. Nem az a baj, hogy az életben olyan sok alkalom van örömeire, a baj az, hogy mi úgy akarunk örülni, hogy Jézus ne lássa, Ő ne legyen ott. Olyan örömeink vannak, melyekben nem tudunk egyedül lenni a mi Urunk Jézus Krisztusunkkal.

Másik öröm is van, mely a kánai menyegző lakodalmas népét eltöltötte: a szeretet öröme. Mert szeretetben vannak együtt a menyegzőben. A szeretet tud örülni nemcsak annak, amit kap, de annak is, amit más kap. Részt tud venni más örömeiben és személyes boldogság neki is az. Ha több szeretet lenne a világon, sokkal több öröm is volna az ember életében.

De ezen kívül van a keresztyén embernek még külön öröme is. Amit a világ nem ismer, nem próbált, tehát nem is érzi, s ezért nem tartja örömeinek. Nem is tudja elképzelni, hogy emberek arca felragyoghatna tőle. Erről az örömről itt most nem beszélek, mert a kánai menyegzőn nem ilyen örömeik vannak, de beszélek azokról az emberi életörömeikről, melyek a keresztyén élettől függetlenül, tehát hozzá nem tartozóan, de mégis tőle függően, hozzátartozóan keretezik a keresztyén ember életét.

4./ Van bánatunk!

A történet további útmutatása arról is szól, hogy van bánatunk is. A keresztyén élet, Jézussal való együttélés s követése, nem olyan életbiztosítás, melyet egy életre kötöttünk és biztosít bennünket arról, hogy semmi veszedelem, szomorúság nem érhet. A nincs egyszer s mindenkorra száműzetett életünkből s az színültig tejfel, csupa öröm lesz életünk. A kánai menyegző története azt mutatja, a keresztyén embernek bánata is van. A bánat együtt jár az örömmel, színezi azt. Ott a bánat az ifjú pár életében is mindjárt a lakodalom napján, s nem később. Pedig ők szegénységükhöz képest gondoskodtak mindenről, ami a lakodalomhoz szükséges. Minden bizonnyal gondoskodtak borról is, elegendőről, de a bor olyan valami, amit nem lehet előre cseppekben kiszámítani, mert függ attól, ki mennyire szereti, milyen jó kedély lesz úrrá a vendégek felett, nincs-e valaki koccintgató ember is, mint itt a násznagy volt, – dictum-factum a történet az, bekövetkezett a nyomorúság, elfogyott a bor! Persze úgy, hogy nem vették észre. Valaki a szolgák közül, aki talán töltögette és asztalra készítette a bort, szólt először Máriának, aki az egész lakodalom gondját hordozta. Ő rokonságból vállalta az örömanyai szolgálatát. Mikor a szolga szólt Máriának, hirtelen nem tudta, mit cselekedjen, nem is gondolt arra, hogy nem lesz elég a bor. Azt gondoljuk mi is, ahol ott van Jézus, mindeneken uralkodó, mindenható Jézus, kinek kezében van minden hatalom mennyen és földön, ott ember szükségét nem láthat. Ott nem következhetik be zavaró körülmény, hogy elfogy a bor.

Testvéreim! Nemcsak a kánai menyegző eseménye, az egész keresztyén egyháztörténelem is mutatja, hogy a keresztyén életnek, a Krisztussal együtt élő életnek is mindig megvan a maga bánata. Igen sokszor ez a bánat sorsközösségből támad. Ami azt jelenti, mikor az egész emberiséget, vagy egy vidéket ér valami szerencsétlenség, nyomorúság, bánat, akkor Isten – Ő tudja miért – nem engedi meg azt, hogy a keresztyének kivételt képezzenek. E kérdésnél gondoljunk Jézusnak a hegyi beszédében arra a kijelentésére, hogy a mennyei Atya felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak földjére. Tehát Isten az időjárást nem úgy igazgatja, ahogy mi – a gondolatunk szerint – megérdemelnénk, hogy az egyik földjére esőt ad, mert az kegyes emberé, amaz istentelen emberé, az nem kap egy szem esőt sem, egyetlen napsugár meleget, az pusztuljon, gyökerében száradjon el. Nem érdemel mást. Isten tudja, hogy miért tart bennünket sorsközösségben, s övéivel miért nem tett kivételt a háború alatt sem, ez sok családnak okozott nehéz kérdést. Isten ura a golyóknak és bombáknak is, de ezt mégsem teszi meg, hogy kivegye övéit a sorsközösségből, szabadságában áll ugyan, kivételesen meg is teszi, csodálatos történeteket tudnak emberek elmondani arról, ami velük történt a fronton, de az általános igazság mégis az, hogy Isten az embereket benne hagyja a sorsközösségben. A sorsközösség pedig az, hogy öröm és bánat együtt vegyül egy pohárban minden ember életében.

Van még egy ok, hogy miért van Krisztussal együtt a nyomorúság és a bánat a keresztyén ember életében. A zsidókhöz írt levél 12. fejezete ír arról, hogy Istennek van nevelő büntetése, melyben nem az a fontos, hogy igazságot szolgáltatson, hanem neveljen. Ahogy az apának ott van egyik kezében a vessző, és akit szeret, azt veri, dorgálja, úgy ez alól a vessző alól mi sem vagyunk kivételek. Jaj lenne nekünk, ha Isten feladná a reményt nevelésünket illetően és hagyna a magunk útján járni anélkül, hogy megállítana, vesszejével és botjával jó útra nem igazítana minket.

5./ Van közbenjárónk!

Van örömünk, bánatunk, de bánatunkban is van közbenjárónk. Most egészen emberi vonalon értem ezt a szót: közbenjárónk. A közbenjáró szó elsősorban Jézusra vonatkozik, a bűnös ember és Isten között. Itt emberi közbenjáróról van szó, s ez Mária. Nem olvasunk semmit arról, hogy a fiatal pár észrevette volna, hogy fogytán van a bor, ritkábban töltögetnek a szolgák s szólnak Máriának, aki talán csodálatos érzéssel maga is észrevette, hogy itt valami baj van. A szolgák meg is mondják és ő megpróbál segíteni rajtuk anélkül, hogy a fiatal párnak tudomására adná, hogy mindjárt vége a bornak és megzavarná örömüket. Nem tudják, mikor ürülnek ki az üvegek, mikor szólal meg a jókedvű násznagy, hogy, na ígyünk még egyet a menyasszony egészségére!

– s micsoda botrány, szégyene lett volna a napnak, minden megszentelt öröme tönkre ment volna, s e szomorú pillanat emléke maradt volna meg emlékekben, s az a szégyen, hogy ujjal mutogatnak rájuk: ezek azok, akik meghívtak nagy rongyot rázva egy sereg vendéget és még csak elég bort sem tudtak nekik adni! Mária csendben háttérbe vonul, mert érzi, hogy itt csak imádság segíthet. Így fogalmazom meg, hogy imádság, mert mikor ember Krisztushoz fordul, még ha az Mária, Krisztus földi édesanyja is, akkor is imádság kérése. És az ő imádsága konkrét. Odamegy Jézushoz, nem magyarázgatja, hogy milyen nagy dolog az, ami Jézusban fordul meg, csak két szót mond: Nincs boruk! Jézus keményen utasítja vissza anyját. Mégis visszafelé nézve a történetre, tudatában mindannak, ami a Mária-kultusz területén történt, Jézus, aki látta, Máriával mit fognak csinálni a történelem folyamán, így felel Máriának: Nem jött el az én órá! Majd amikor az én Atyám szól és Ő parancsolja, majd akkor lesz boruk! Mária a visszautasítás dacára hisz abban, hogy Jézus nem csak hallotta, de meg is hallgatta imádságát és mint aki bizonyos abban, hogy segíteni fog, odamegy a szolgálkhoz és azt mondja nekik: Figyeljétek, amit mond, és azt cselekedjétek! Hogy hogyan, mikor és mit fog mondani, hogyan oldja meg a kérdést, nem tudja, de tudja, hogy meg fogja oldani.

Testvérem, nem tudom, tudatában vagy-e annak, hogy mit jelent számunkra az, hogy vannak, akik imádkoznak értünk. Talán édesanyánk, elkerülhettünk messze szárnyai alól, de ránk gondoló szeretete, érettünk dobogó szívének imádságai, mint fehér galambszárnyak röpködnek körülöttünk, vagy talán testvérünk, vagy olyan valaki, akinek lelkére ráhelyezte Isten boldogságomat, örömeimet, egészségemet, üdvösségemet, imádkozik értem. Nagy dolog az, hogy vannak imádkozó lelkek, talán nem is tudunk róluk, amint hogy az ifjú pár sem tudta, hogy Mária közbenjárt értük, de az áldás, ami az ő közbenjáró imái nyomán feljűk áradt, az nyilvánvaló lett.

Én már sokszor voltam kénytelen megállapítani azt, hogy mikor csóstól jött rám az Isten áldása és érthetetlenül álltam meg, hogy hogyan történhetett ez, akkor jöttem rá arra, hogy valaki imádkozott értem! Valaki, akit talán nem is ismerek, vagy aki tudott róla, hogy milyen nyomorúságban vagyok, könyörgött értem. Legyenek áldottak, akik imádkoznak értünk, legyenek áldottak, akik segítenek szükségünkben.

6./ Van Krisztusunk!

Azután beszél a történet arról is, hogy van Krisztusunk és ez mindennél több! Több, mint az, hogy van testvérem, örömöm, bánatom, közbenjáróm. Van Krisztusom, akihez mindenkor mehetek és ilyen dolgokkal is mehetek. Csodálatos az, mikor tudatára ébredek, hogy lelkem nagy kérdésével, üdvöntő dolgokkal, bűneimmel, sőt a mindennapi kenyér, egy korty bor

kérdésével is Jézushoz mehetek. Áldassék az Úr, hogy olyan Krisztusunk van, aki nem utasítja vissza kérésünket, vissza azzal, hogy ez nem tartozik rá. Mert minden reá tartozik. Aki szeret engem, azt minden érdekli, ami velem kapcsolatos. Minden, kivétel nélkül, minden érdekli.

Azonban, hogy van Krisztusunk, az nem azt jelenti, hogy nincs bánatunk, nincsenek nincseink, mert Krisztus sokszor egészen más, mint amilyennek mi elképzeljük. Mária minden bizonnyal azt gondolta, ha ő, mint édesanyja odamegy Jézushoz: Fiam, elfogy a boruk, akkor mindjárt vége lesz valamiképpen a bajnak. Nem tudja hogyan, de a drága Jézus, ez a kedves gyermek, azt fogja mondani: Köszönöm, hogy felhívtad ránk a figyelmemet, azonnal gondoskodom, csak tessék nyugodtan visszamenni, bor lesz, nem lesz semmiféle botrány belőle! Ugye, emberileg ez volna a természetes. Nem szabad megbotráncolni ezen, hogy Jézus nem ezt csinálta, ahogyan ott Mária elképzelte, hogy a szent közbenjáró imádságot olyan gorombán utasítja vissza, s magától értetődő lett volna, ha Mária megrántja vállát és azt mondja: Hát ha te nem törődsz velük, én sem, lesz, ami lesz. Nem! Mária hisz abban, ha vissza is utasította kérését, csak az időpontot utasította vissza, de ha eljön az Ő órája, megmutatja, hogy Ő csak megvárakoztatta, de kérésüket meghallgatta.

Testvéreim! Mi is sokszor vagyunk olyan helyzetben, mint Mária volt. Nem értjük, hogy Jézus miért reagál úgy kérésünkre, ahogy reagál, s nem úgy, ahogy mi elképzeltük! Nekünk is hinnünk kell, hogy Ő csak várakozik, de nem késik el.

Még van valami Krisztussal kapcsolatban e történetben. Krisztus ad egy furcsa parancsot. Kővedrek voltak minden zsidó házban, hat nagy kőveder itt is vízzel megtöltve, sok víz kellett mosakodásra, lábmosáshoz, főzéshez, étkezés utáni mosakodáshoz. A nagy vendégseregnél sok víz elfogy és a kővedrek fenekén volt már csak egy kis víz. A szolgák örültek, hogy vége a lakodalomnak, vacsorálhatnak már ők is, s akkor jön az a parancs Jézustól: Töltsétek meg a vedreket vízzel! Furcsa parancs, nem kell a víz már semmire. Minden megtörtént, mi is fáradtak vagyunk, hisz eleget ugráltunk a lakodalom alatt, hagyna már békén bennünket vacsorázni! De Mária megmondta, akármit mond, megtegyétek! Ne kérdezzétek, hogy van-e értelme, miért parancsolja ezt, majd később meg fogjátok látni, hogy úgy volt jó, ahogy Ő parancsolta.

Sokszor kapunk mi is ilyen furcsa parancsot az Úrtól, vajon elég-e az nekünk az engedelmességhez, hogy azt Jézus mondja?...

7./ Vannak áldott tapasztalataink!

Az utolsó, amiről a történet szól az, hogy vannak áldott tapasztalataink. Először a vőfély veszi észre, hogy itt valami furcsa dolog történt. Felhozzák az új bort az üvegben, töltögetik, viszik a

násznagynak is, aki aztán megkóstolja az új bort. Úgy látszik, borszakértő volt, és rögtön észrevette, hogy ez másfajta bor, jobb, mint az előző. Odalép a vőlegényhez és azt mondja: Minden ember a jó bort adja fel először, amikor megittasodtak, akkor az alábbvalót, akkor jó már a vinkó is, te meg megfordítva csináltad! Akkor tűnt ki, hogy Jézus hogyan oldotta meg az egész problémát! Így olvassuk: „Ezt az első jelt a galilei Kánában tévé Jézus és megmutatá az Ő dicsőségét és hívének benne az Ő tanítványai.” Áldott tapasztalatokat szereztek mindnyájan ezen a lakodalmon. Áldott tapasztalatot szerzett a vőfély, Mária hitét igazolta, ami bekövetkezett, az ifjú pár, aki látta, hogy Jézus hogyan tudja a sötét viharfelhőket elkergetni családi életük egeről. Áldott tapasztalatokat szereztek a tanítványok és dicsőítették az Úr Jézus Krisztust s hittek Benne.

Megörökítette János ezt a történetet, mert felejthetetlen volt számára. Életében még sokszor bekövetkezhetett a nincs, de ő a kánai menyegzőn megtanulta, tanuljuk meg belőle mi is azt, hogy életünkben sokkal több az, ami van Isten kegyelméből, mint ami nincs. Adjunk többet hálát azért ami van, s mienk lesz a kánai menyegző áldott öröme és áldott tapasztalata is.

Ámen.